

Κυριακή 15η Αύγουστου 2021

Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης
ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας

(Λκ. 10, 38 – 42, 11, 27 – 28).

*«...μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε
καί μαστοί οὓς ἐθήλασας» (Λκ. 11, 27).*

Δεκαπενταύγουστος σήμερα! Τά πλήθη τόν Ὁρθοδόξων πανηγυρίζουν τό θρίαμβο τῆς Παρθένου, τή δόξα τῆς Μάνας τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἑλληνισμός γιορτάζει τή γυναίκα πού ἔγινε προστάτης καί ἀσπίδα του σέ κάθε δυσκολία. Γιά μᾶς ἡ Κυρία Θεοτόκος γίνεται σήμερα ἡ Παναγιά. Γίνεται ἡ κραυγή «Παναγιά μου», πού φωνάζουμε σέ κάθε χαρά καί λύπη. Τό ὄνομα πού ἔρχεται στό στόμα μας καθημερινά, γιά νά φωτίσει καί νά στηρίξει τή ζωή μας.

Τό μυστήριο τῆς Παρθένου σήμερα ἐξηγεῖται. Σήμερα δικαιώνεται ἡ ὕπαρξι, τό ἔργο καί τό ἦθος τῆς Θεοτόκου. Σήμερα ἡ ταπεινή Μαριάμ, ὡς τιμιώτερη τῶν Χερουβείμ, καθίσταται πάρεδρος τῆς Τριάδας καί γίνεται ἐνδοξότερη ἀπό τά Σεραφείμ. Σήμερα ἡ Νέα Εὐα ἐπιστρέφει στήν Ἐδέμ καί ἀφήνει τήν πύλη ἀνοικτή γιά ὅλα τά παιδιά της. Σήμερα ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς γεννιέται στήν ἀθάνατη αἰωνιότητα. Σήμερα τό Σύμπαν ὁλόκληρο προσφέρει στό Δημιουργό τό ἀτίμητο διαμάντι του, γιά νά κοσμήσει τό δοξασμένο στέμμα Του. Σήμερα ὁ Θεός λαμβάνει τόν εὐχυμο καρπό τῆς δημιουργίας Του. Σήμερα εἶναι Πάσχα γιά τήν ἀνθρωπότητα, γιατί περνάει ἀπό τό ποτάμι τῶν θλίψεων στή θάλασσα τῆς χαρᾶς, ἀπό τήν ἐξορία τῆς κακίας στήν πατρίδα τῆς ἀγάπης, ἀπό τό σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας στό φῶς τῆς παντοτινῆς δικαίωσης.

Μέ τήν Κοίμησή της ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀπλώνει τίς μητρικές ἰκεσίες της μπροστά στόν Υἱό της καί υἱοθετεῖ μέ τήν ἀγάπη της ὅλα τά

δικά Του παιδιά. Τή βλέπουμε στήν εικόνα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς νά ἀναπαύεται στό νεκρικό της κρεβάτι, ἀλλά ταυτόχρονα νά κουρνιαρίζει καί στήν ἀγκαλιά τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ πού Τόν ἔκανε Γιό της. Σ' ὅλες τίς ἄλλες εἰκόνες Τόν κρατάει Ἐκείνη. Στήν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τήν κρατάει Ἐκεῖνος. Αὐτός ἦταν ἀπό τήν ἀρχή ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας της. Αὐτή εἶναι ἡ ἐξήγηση τοῦ μυστηρίου τῆς Παρθένου. Ὁ Θεός τήν ἔπλασε γιά νά τήν κάνει πλατύτερη ἀπό τό σύμπαν, φωτεινότερη ἀπό τοὺς ἥλιους, πολυτιμότερη ἀπό τά πάντα. Κατά τή στιγμή πού Τοῦ παραδίδει τήν ψυχή της, Ἐκεῖνος παραλαμβάνει ὁλόκληρη τήν ὕπαρξή της καί τή σφιχταγκαλιάζει ἀπό ἀπέραντη καί ἀχόρταγη ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἐγκλεισμός τῆς Θεοτόκου στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἰησοῦ εἶναι προτύπωση τοῦ ἐναγκαλισμοῦ πού περιμένει κάθε πιστό ὁ ὁποῖος μιμεῖται τήν Παναγία. Ἡ δόξα τῆς Παρθένου εἶναι ἡ πρώτη καί τελική δόξα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό πού ἀπολαμβάνει ἡ Μαρία εἶναι αὐτό πού θά

ἀπολαύσει κάθε πιστός. Για τήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ δέν πλάστηκε μόνον ἡ Κυρία Θεοτόκος. Γι' αὐτή τήν ἀγκαλιά πλαστήκαμε ὅλοι. Αὐτή ἡ ἀγκαλιά εἶναι τό κίνητρο τοῦ ἀγώνα μας καί ὁ σκοπός τῆς ὑπαρξῆς μας.

Μέ τήν κοίμησή της ἡ Πανάχροαντη Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει πῶς τό δικό της μυστήριο γίνεται ἐμπειρία καί βίωμα ὄλων τῶν πιστῶν. Ἡ δική της μακαριότητα εἶναι ἡ δική μας κληρονομιά. Ἡ μίμηση τῆς ζωῆς της εἶναι ἡ δικαίωσή μας. Ὅποιος συμβαδίζει μέ τήν Παναγία στή ζωή του γίνεται καί αὐτός θεοτόκος. Ὅποιος ἀνοίγει τήν ὑπαρξή του στήν ἔλευση τοῦ Σωτήρα Τόν κυοφορεῖ καί τόν γεννάει κάθε ἡμέρα στά λόγια καί στίς πράξεις του. Τότε χαίρεται μέ τή μακαριότητα, πού θά εἶναι ἡ κληρονομιά του. Τότε ἐφαρμόζονται στόν κάθε συνεπή πιστό τά λόγια τοῦ Σωτήρα: «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν».

Σήμερα φωνάζουμε πρὸς τὸ Χριστό: «μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας», ὁμολογώντας τὴ δόξα καὶ τὸ ὑπέρολογο θαῦμα τῆς Παρθένου Μητέρας Του. Ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ βαστάξουμε κι ἐμεῖς τὸν Κύριο στὴν ἀγκαλιά μας. Ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ Τὸν θηλάσουμε μὲ τὸ γάλα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσίωσής μας στὸ πρόσωπό Του. Ἔχουμε τὴν προοπτικὴ νὰ περιφέρουμε τὸ πρόσωπό Του στὸ πρόσωπό μας. Ἄν θελήσουμε νὰ τὸ κάνουμε, θὰ παλέψουμε νὰ μιμηθοῦμε τὴν ταπεινὴ Μαρία ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Τότε ἄς εἴμαστε βέβαιοι πὼς Ἐκείνη θὰ προστρέχει κοντά μας πάντοτε, θὰ μᾶς φωτίζει, θὰ μᾶς προστατεύει καὶ θὰ μᾶς τοποθετήσει, ὅταν ἔλθει ἡ εὐλογημένη ὥρα, στὴν ἀγκαλιά τοῦ Υἱοῦ της, ὅπως μπῆκε μόνη της δίκαια μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγκαλιά κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κοίμησής της.

Ἔτσι, Δεκαπενταύγουστος θὰ γίνεταὶ ὅλη ἡ ζωὴ μας. Πάσχα σωτηρίας καὶ ἀνάστασης ἡ κάθε ἡμέρα μας. Πέρασμα ἀπὸ τὰ θλιβερά δεδομένα τοῦ τώρα στὰ ὑπερφυῆ καὶ

παγχαρμόσινα δωρήματα τῆς ὄγδοης,
ἀτελεύτητης ἡμέρας, στή δόξα, τή χαρά καί τήν
ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα μας. Ἀμήν.